

PRINCIPLE OF OPPOSITE AT THE INERTIAL SYSTEMS

Alexandar Nikolov
e-mail: almihnik@mail.bg

Abstract

In the article we show in details why and how exactly the Special Theory, without suspecting, abandons the Principle of relativity between two inertial systems and begins to work according to the Principle of opposite between them. Precisely with this own disguised maneuver, of which, we have said, is in complete ignorance, and only it is thanks to her, she succeeds in getting to the Lorentz's transformations.

Към края на 19 век физическите знания, най-общо казано, изглеждат добре комплектовани, издържали нужните проверки, готови в този им вид да бъдат завещани на следващите поколения. Но в действителност се получава тъкмо обратното. Научният прогрес започва да изважда на бял свят странни обстоятелства и факти от скритата, неосезаема микроструктура на материята. И някак неочаквано се оказва, че досегашните многовековни научни усилия са отразили природата само отгоре-отгоре, в нейното повърхностно многообразие, които достижения не стоят плътно зад истината и, следователно, не могат да се считат за окончателни. Техният коректен вид предстои да бъде уточняван по пътя на изучаване на новите реалности.

В този ред на мисли е нужно изрично да отбележим, че напредналите методи и техники на изследване принуждават учените да изоставят сигурността на, един вид, видимата физика и да се потопят под тази удобна и лека за обхващане повърхност, където, в условията на плътен мрак, те се сблъскват с необичайна, пълна с неизвестности феноменология. Следват едно след друго вълнуващи открития, за чието маркиране се въвеждат все нови и нови понятия, без да е ясно какъв точно обективен стереотип или конкретика стои зад тях. Бурният, скокообразен темп на развитие на знанието провокира нарастващ ентузиазъм, нетърпение и емоции, засилващи склонността към прибързани изводи. На дневен ред идва рязка смяна на приоритетите.

Непривичната обстановка не позволява друг начин за теоретично напредване, освен този на предположенията и догадките. Респективно, тук изпреварващо се придвижват онези умове, които си проправят път, освен със знания, още и с изключителен усет за ориентиране в тъмното. Това са пионерите, предводителите, които започват да коват новия гръбнак на

физиката – Релативизма и Квантовата механика. Но понеже работят сякаш с превръзка на очите, го формират със сериозни изкривявания.

Обръщаме нарочно внимание върху тези обстоятелства, защото трябва да си дадем сметка, че въпросните авангардни учени мислят на сляпо – повече чрез нещо като научно налучкване, отколкото в някакъв строго методичен ред. В този смисъл, те напипват що годе сигурно само контурите на новата идейност, едрите показатели, улавят само посоката. И, прокарвайки по този начин пъртината, просто няма как да не стъпват накриво. С една дума, трябва да е пределно ясно, че, поради посочените специфики и трудности в онези времена, съвсем логично е да се очаква техните разработки по нововъзникващите проблеми да са изпълнени с несъобразности. Дебело подчертаваме това виждане, защото то се разпростира като всеобща тенденция върху цялата нова физика.

Противният подход, при който предложените от първооткривателите изходни постановки се приемат направо за безупречни теории, е, щадящо казано, неблагонадежден. Именно зад него обаче се е барикадирала едва ли не цялата физическа общност, защитавайки с вяра и страст началните формулировки, наричани красиви и сръхинтелигентни (бихме добавили, в които интелектът даже взема преднина пред Природата). Бедата е, че това безкритично преклонение преминава в извратена политика на научните редакции – политика на отказване на достъп за всяко друго мислене, без никакви мотиви и обяснения.

Позволяваме си тази увереност в оценките, базирайки се на почти аксиоматичното разбиране за устройството на Света на Принципа на противоположностите и, съответно, на произтичащите от него неопровержими познавателни закони, при което категориалните фактори „Противоположност“ и „Познаваемост“ се намират в следната причинно-следствена връзка: Светът е познаваем (в сила е Принцип на познаваемост), защото е определен (в сила е Принцип на определеност). А е определен, защото се състои от противоположности (в сила е Принцип на противоположност). Този силогизъм е фундаментът на Теорията на познаниято (и като онтология, и като гносеология). А съблюдаването на нейните законови предписания, освен всичко друго като качество и стойности, е още и въпрос на култура на научното мислене.

Междинното звено (средният термин) „Определеност“ се основава на обстоятелството, че противоположностите се определят едната чрез другата. Всяка от тях е определена като това, което е, само в сравнение с другата или, което е все същото, за разлика от другата. Например „женското естество“ се разпознава като женско само в сравнение с противоположното „мъжко естество“. Без „мъжкото“, без разликата от него, „женското“ просто няма как да се идентифицира, губи смисъл. Начин за определяне-разпознаване на

обекти, явления и процеси, различен от този на противопоставянето, не съществува. Определянето винаги и навсякъде протича под формата на процес на взаимопределяне. В математиката взаимопределянето се олицетворява от математическото уравнение, чиито две противоположни страни се определят една друга (съставянето на едностранно уравнение е безсмислица).

Още нещо много важно. Противоположностите не са застинала даденост. Те неспирно преминават от едно състояние в неговото противоположно и обратно. Дълбокият смисъл на тази кръговратност се корени в наличието на две основни противоположни форми на съществуване на материята и неотменимия генерален процес на преобразуване на едната в другата и обратно. Този процес е резултат от силови взаимодействия. В него и благодарение на него световите се раждат живеят и умират, за да се възродят отново в нови, но принципно подобни, разновидности. И така без начало и край...като пулсиращ, вечно жив организъм.

С една дума, във Вселената царят строг порядък, вдворен и дирижиран от Принципа на противоположност, с производни Принципът на взаимопределяне на противоположностите и Принципът на преобразуване на противоположните състояния. Да възприемем и се придържаме към тези основания е въпрос на разумно и отговорно отношение към науката. Физиката трябва да вникне в очертаната тъканна система на Универсума и да я осмисли, за да си набави жизнено необходимите твърди опори и помощни средства за по-сигурно (предвидимо, без напускане на очертаната законова рамка) проникване в организацията на Невидимото.

Чрез противоположностите и противоположните състояния заобикалящата ни действителност се явява определена, а оттам и познаваема. Само и единствено от наличието на противоположни същности произтича възможността за стигане до Познание. В нито един свой макро или микро сегмент Природата не може да бъде неопределена, ерго, непознаваема и така до самото елементарно начало. Употребата на нещо „едно“ (или множество от абсолютно тъждествени), съществуващо някак само по себе си, има място в мисловния процес само под формата на абстракция, като „изолирана лаборатория“ – олицетворение на абсолютна неопределеност или, което е все същото, на абсолютна относителност (Принцип на относителност=Принцип на неопределеност). Такова „едно“ не може да бъде определено, понеже няма от какво да се различи, съответно, няма с какво да се сравни...освен да определи само себе си, да се самоопредели, да се охарактеризира без никакви ограничения, да осъществи определяне според каквито си науми собствени критерии. Подобно самоопределяне е акт на произвол, е анти-познание.

Следва да приложим концепцията на противоположностите в конкретната физическа материя. За пример ще вземем релативното учение, показвайки накратко част от неговите объркани представи, произтекли от всеизвестната Специална теория на относителността. Ще покажем в детайли къде и как постановъчните основания на нейния автор са положени върху илюзорна, несъстоятелна платформа, което прави тази Теория изпълнена с грешки отначало докрай...влизаща в разрез с действителността, а оттам и с рационалното мислене. С цялото си законотворчество тя все едно нанася удари с чук по разума. Научната общност обаче, сякаш под наркоза, живее без такива усещания и, заставайки всеотдайно зад нея, си мисли, че дарява разумното мислене с безценна огърлица...а, в действителност, му надява болезнен нашийник. Специално физиката изпада в зависимост от несвойственото за нея парадоксално мислене и затъва в мистификации и всякакви подобни домогвания...но, за почуда, предизвикващи възхищение и гордост. Каишката бива превърната в Права Вяра и на всеки, който се дърпа от нея (за да сее антирелативни ереси) му се изтръгва езика. Говорим за споменатото тотално отнемане на думата – фанатично анатемосване, което навява кошмарни аналогии със средновековието...за срам...учени да слагат прът в безценния за науката механизъм на взаимоотношенията „теза-антитеза-синтез“.

Но дните на господство на тази нездравословна, зловредна практика са преброени. Защото, технологично погледнато, Принципът на противоположност, в качеството си на върховен закон, поражда обективна необходимост от обратна гледна точка за изкристализиране на вярното решение като резултат от съпоставяне-взаимоопределяне между двете противни схващания. Тъкмо това е зададения естествен цикъл на познавателната експанзия. Поставянето под ботуш на неотменимия нагон за издигане на антитези нарушава този висщ порядък, при което обективната необходимост се задейства и отстранява причините за аритмията. Сиреч, на противопоставянето трябва да се гледа като на безалтернативен метод и неоченима помощ за намиране на истината.

Директно на въпроса, от направените бележки следват безапелационните каскадни утвърждения:

Познанието е взаимоотношенията.

Математическите уравнения са взаимоотношенията.

Лоренцовите трансформации са взаимоотношенията.

Оттук веднага можем да съобразим, че две абсолютно равнопоставени инерциални системи всъщност представляват неопределеност-относителност – представляват „едно“, тъждествено само на себе си и, значи, между техните координати и време не може да има Лоренцови трансформации...няма как да се получи онова взаимоотношенията (координатите и

времето на едната инерциална система да се определят чрез координатите и времето на другата инерциална система), което фактически представляват тези трансформации, и което, както посочихме, е възможно и се случва само и единствено при наличие на реално различие, на реална противоположност.

Така стигаме до извода: Извеждането на Лоренцови трансформации при разглежданите в Специалната теория инерциални системи категорично указва, че системите са в отношение на противоположност-определеност (са под действието на Принцип на противоположност), а не в отношение на относителност-неопределеност (а не под действието на Принцип на относителност). Респективно, това положение директно ни дава знак, че нещата в Теорията изобщо не са наред. Като куриоз обаче веднага трябва да кажем, че, макар да върви по пътя на изцяло неправомерни разсъждения, в крайна сметка така се получава, че тази Теория все пак се добира и до един верен извод, до една истина, но истина от най-едър калибър, който принос към науката ѝ отрежда челно място в познавателния устрем на човечеството.

Всичко, казано до тук, представлява важна подготовка, с която вече можем да се прехвърлим върху проблемната тема – „движение без покой, само движение“, ерго, върху Специалната теория на относителността, която се опитва да легитимира този „феномен“, намиращ се явно извън познавателната законност. А последната е безкомпромисна, не допускаща дори и най-малка вероятност за изключения или обиколни пътища. Ето защо е от особена важност да разкрием и си дадем сметка как Теорията дефинира категорията „движение“, след като отстоява официалното научно становище, че движението е единствена, извечна даденост. Нали ако движението наистина е единствената налична реалност, просто няма как да знаем това. Възможността да го познаем в същността му идва от ползването на категорията „покой“ като негова противоположност. Без наличието на покой движението ще се обезсмисли, ще престане да бъде открояващо се и поддаващо се на изучаване явление.

Специалната теория, знаем, отрича тъкмо обективната необходимост от съществуването на реален покой като антипод на реалното движение. Но това отричане е само на думи. Защото, вече видяхме, на практика, в своите действия тя стриктно следва логиката на определяне на състоянието „движение“ чрез обратното състояние „покой“. Просто този подход е безалтернативен...няма как само с движение да сътвори всеизвестната си идейност, съответно, не би могла да се добере до никакви теоретични изводи. Тя обаче не схваща тази своя некоректна двойственост. Не съзнава, че постига резултатите си точно по пътя на противопоставянето, а в същото време ги обяснява посредством преднамерени

манипулации на понятието „покой“, водещи до изопачаване на логиката и математиката, а оттам и до изграждане на познатите ни чудновати конструкции.

Манипулирането на покоя е тънък, завоалиран момент в интерпретацията на относително движещите се инерциални системи. Истината за него трудно се напипва, скрита зад пластове предистория и оброчена с тясно преплетени реални и огледални, недействителни възприятия. Всичко това трябва да бъде извадено наяве и представено във вид, изключващ възможността за сериозно опониране. От само себе си се разбира, че реализирането на тази задача изисква избягване на каквито и да е недоразумения или съмнения. Затова, а също и с цел да бъдем максимално точни с фактите, ще се придържаме към дословно цитиране на оригиналната статия от 1905г¹ (превод от руски), както следва:

„§ 2. За относителността на дължините и времеинтервалите

Законите, по които се изменят състоянията на физическите системи, не зависят от това, към коя от две координатни системи, движещи се относително една спрямо друга равномерно и праволинейно, тези изменения на състоянията се отнасят.“

Както е известно, това е дефиницията на прословутия Принцип на относителност. С нея авторът на статията ни уведомява какви две инерциални системи се намират под неговото действие...разбираме, че трябва да са напълно еднакви и движещи се една спрямо друга. Що се отнася до запазване формата на законите, тази природна норма не е свързана непременно с въпросния принцип. С две думи: Както споменахме, Специалната теория прави едно гениално откритие – установява количествената промяна на физичните величини от скоростта на движение (само че обърква до нелепост посоката на промените...не проумява, че ги представя обърнати наопаки). При това, възниква въпросът защо физичните закони, въпреки че са съставени от променящи се със скоростта величини, остават независими от движението. Отговорът е еднозначен: Всеки физичен закон представлява такова съчетание от величини, че резултантната промяна винаги е нула...при всякакви условия и обстоятелства. И обратно, ако във формулата на даден закон това нулиране се нарушава, то тогава тя не е вярна (в нея или липсва величина, или някоя от величините е излишна). Държим да отбележим, че изводите на Специалната теория водят до зависимост на законите от движението на системите, докато, в условията на противопоставеност, законите остават непроменени. В момента обаче ни интересува само случаят: „...две координатни системи, движещи се относително една спрямо друга равномерно и праволинейно...“. Тъкмо на тази „свършено ясна“ картина е необходимо да се спрем по-детайлно.

1. Анализ на постановка с три инерциални системи: Без съмнение, така ситуирани, тези две системи носят всички белези на абсолютната относителност – олицетворяват пълно

тъждество и равноправие в своето относително движение. Но, съгласно Принципа на противоположност, чието действие е повсеместно, всеобхватно и неотменимо, в Природата не може да има, просто ей така, две относително движещи се системи (обекти). Тази забележка е с валидност, от движението на елементарните частици, до това на галактиките. И Съзнанието трябва да застане пред нея с цялата си способност и потенциал за разсъждаване. Въпросните две системи, за да се представят като движещи се, някъде в постановката задължително трябва да има и система в покой. Това означава, че цитираната дефиниция е непълна, недоизказана, има скрита част, за която мълчи...разбира се, не нарочно или по невнимание, а от незнание.

И наистина, пред нас стои въпросът как авторът е успял да разбере, да прецени, да определи, че двете системи се движат по указания начин. Отговорът е един: За да види, установи и опише този факт, той тихомълком, необявено е заел позиция в отправна система, която е неподвижна. Само по този единствено възможен начин успява да дефинира движението на двете системи. Съответно, като движение на едната система – система К', надясно със скорост v (значи $+v$), а на другата – система К'', наляво със скорост v (значи $-v$), спрямо покоя на система К, в която се намира.

Отгук веднага можем да преценим, че Лоренцови трансформации ще са налице само при различието между покоя – система К, от една страна, и движението – системи К' и К'', от друга, тъй като тези трансформации представляват взаимопределяне на координатите и времената на К' и К'' чрез координатите и времето на К и обратно. В същото време става очевидно, че между системи К' и К'' такива трансформации не може да има, защото при тях е в сила математическия и логически закон: Щом две се отнасят еднакво към трето, те са тъждествени помежду си (каквито ги иска и самият автор). Системи К' и К'' представляват „едно“, тъждествено само на себе си. Ето и формалното изразяване на това законово положение:

1.1. Отнасяне на К' към К, съответно, взаимопределяне на параметри К' чрез параметри К: $x'=(x-v.t)/b$ $t'=(t-v.x/c^2)/b$, където $b=(1-v^2/c^2)^{1/2}$

1.2. Отнасяне на К'' към К, съответно, взаимопределяне на параметри К'' чрез параметри К: $x''=(x-v.t)/b$ $t''=(t-v.x/c^2)/b$

1.3. Съгласно 1.1 и 1.2, отнасянето между К' и К'' е: $x'=x''$, $t'=t''$.

Редно е веднага да представим и обратното взаимопределяне, а именно:

1.1а. Взаимопределяне на параметри К чрез параметри К': $(x-v.t)=x'.b$; $(t-v.x/c^2)=t'.b$

1.2а. Взаимопределяне на параметри К чрез параметри К'': $(x-v.t)=x''.b$; $(t-v.x/c^2)=t''.b$

1.3а. Съгласно 1.1а и 1.2а, отнасянето между К' и К'' е : $x'=x''$, $t'=t''$.

Логично, произтичащите от Лоренцовите трансформации ефекти се взаимопределят така: ефект „скъсяване“ се определя чрез ефект „удължаване“, ефект „забавяне“ – чрез ефект „избързване“ и т.н. Към горните формули дължим и друга съществена забележка. Съгласно Принципа на противоположност, който, казахме, е Принцип на определеност, наличието на неустановените изрази в скоби е въпрос на недоразумение, на допусната неточност, е аномалия, която може и трябва да се изчисти.

От изрази 1.1, 1.2 и 1.3 става ясно, че няма никакво значение дали системи K' и K'' се движат в противоположни посоки или в една посока (няма значение дали се намират в относително движение помежду си или са в относителен покой). Определящо е състоянието им спрямо неподвижната система K , а то и в двата случая е едно и също. И още, други случаи, в които две системи да се намират под действието на Принципа на относителност, не съществуват. Ако системи K' и K'' се движат с различни скорости v_1 и v_2 спрямо система K , тогава те ще са в обхвата на Принципа на противоположност и между тях също ще има взаимопределяне, съответно, ще има Лоренцови трансформации.

Пак и пак да повторим: Лоренцовите трансформации произтичат от Принципа на противоположност. При равнопоставеност, при тъждество, каквито са в сила между системи K' и K'' от дефиницията, Лоренцови трансформации няма и не може да има. Лоренцовите трансформации са несъвместими с Принципа на относителност. Противното води до логически, математически и физически изкривявания, а оттам и до насилие над разума (това може да се провери с определяне на параметри K'' чрез параметри K веднъж непосредствено и втори път индиректно, с преминаване през параметри K').

Всъщност, както показахме, между трите системи е в сила следната определеност: координати $x'=x''$ са различни от координата x и се определят чрез нея; времена $t'=t''$ са различни от време t и се определят чрез него. Сами по себе си тези изрази са показателни за статуса на трите системи (с математиката шега не бива). Но няма да е излишно и нагледно да демонстрираме тази определеност, например при времената:

На практика, равенството $t'=t''$ означава, че часовник K' и часовник K'' работят с еднакъв темп, различен от този на часовник K . Сега да вкараме този факт в инерциална постановка с трите часовника, като ги разположим в следния ред: Първо фиксираме неподвижния часовник K . На известно разстояние отляво на часовник K поставяме часовник K' , който започва да се движи спрямо него надясно със скорост v . На значително разстояние отляво на часовник K поставяме часовник K'' , който започва да се движи спрямо него наляво със скорост v . При това положение, часовник K' първи достига часовник K . В момента на съвпадането им часовник K' се сверява с часовник K (или двата едновременно се

стартират). После часовник К' среща часовник К". В момента на съвпадането им часовник К" се сверява с часовник К'. Така взема времето $t'=t$ и го връща при часовник К за сравняване с времето t .

Резултатът от това сравняване не може да бъде никакъв друг, освен еднозначно определен, потвърждаващ не само горното математическо изразяване, а цялата определителна концепция. Става очевидно каква нелепост са твърденията на Специалната теория, че хем часовник К" трябва да бъде изостанал от часовник К, хем часовник К трябва да бъде изостанал от часовник К".

С това приключваме коментарите по досегашното външно наблюдение на двете относително движещи се системи К' и К". Тази гледна точка, казахме, е необходима на автора на Теорията за акцентирание върху равнопоставеността на системите, генерираща Принципа на относителност. След постигането на тази цел, това ниво на познание повече не представлява интерес за него. Като следваща важна стъпка напред, той иска да премине към ситуация само с две гледни точки – иска да погледне на системите отвътре, да влезе в техните взаимоотношения. Ние вече знаем, че такива липсват, че „вътре“ царят пълна тъждественост. Но той е в неведение и бърза да изпълни тези свои възжелания. За да покажем какво предприема по този възлов въпрос, отново ще прибегнем до помощта на директен цитат от статията, а именно:

„§ 1. Определяне на едновременността

Нека има координатна система, в която са справедливи уравненията на механиката на Нютон. За отличие от въвежданите по-нататък координатни системи и за уточнение на терминологията ще назовем тази координатна система „покояща се система“.

Поставените нови условия в цитирания абзац, без съмнение, полагат основата на всички по-нататъшни релативни търсения и постижения на Специалната теория. Затова се нуждаят от по-обстоятелствен разбор.

2. Анализ на постановка с две инерциални системи: Вече знаем, че системи К' и К" са подвластни на Принципа на относителност и, че този техен статус е несъвместим с каквито и да е преобразувания на параметри на едната в параметри на другата. Но знаем също и това, че Специалната теория все пак е успяла да се домогне до взаимноопределяне между тях, наречено Лоренцови трансформации. Любопитно е как се е изхитрила да постигне този забележителен резултат, след като до него пътят е един единствен: Статутът на равнопоставеност на системите трябва да се обърне в статут на противопоставеност. Респективно, трябва да се изостави Принципа на относителност и да се премине към Принципа на противоположност.

Цитираните редове дават да се разбере именно за такова повратно препозициониране на Теорията. Докато досега държеше да демонстрира тъждеството, равноправието, неразличимостта на двете относително движещи се системи, сега решава точно обратното – предприема стъпки „за отличие“ на едната от другата. А в това отношение варианти няма – трябва да положи едната система за неподвижна, а другата за движеща се спрямо нея. И виждаме, че тя тъкмо това прави. Нещо повече, предвижда „уточнение на терминологията“ именно по случая с тяхното противопоставяне „покой-движение“, а не по случая с тъждеството им „движение-движение“. Само че в терминологията, с която занапред ще работи, системата, избрана за неподвижна, ще бъде „покояща се система“ в кавички. Кавичките означават, че покоят на системата е привиден, фиктивен, покой на ужким.

Тъкмо тази преценка не е добре осмислена. И с нея започва изпълнено с противоречия заиграване с понятието „покой“. Започват субективни уговорки, облягане върху сетивни възприятия и мними реалности, само и само да се оправдае участието на покоя в концепциите на Теорията...защото именно присъствието на покоя се оказва решаващо за извеждане на Лоренцовите трансформации и всички по-нататъшни резултати. Така се стига до фамозното положение от недействителната предпоставка „покой“ да се извличат действителни основания – трансформациите.

За изясняване на тази знакова деформация в мисленето, да проследим стъпките на наблюдателя, от чиито констатации се формират теоретичните изводи.

2.1. Първа постановка: Наблюдателят се намира в неподвижната система К. Спрямо система К той измерва количество движение на система К'+количество движение на система К" или, което е все същото, удвоено количество движение на система К" (понеже системи К' и К" са тъждествени).

2.2. Втора постановка: Наблюдателят се премества в система К' и тя, съгласно неговите усещания, става неподвижна...значи „неподвижна“ в кавички. Спрямо „покояща се система“ К' той измерва удвоено количество движение на система К" (изглежда така, сякаш движението на система К' се прехвърля върху система К"). Сега обаче се появява и количество движение на преди неподвижната система К (както, разбира се, и количество движение на цялата Вселена относно система К'). Без съмнение, тази картина е огледална, недействителна. Всичкото допълнително количество движение в нея е привидно...иначе няма от къде да се вземе.

В обобщен вид тези констатации изглеждат така:

2.1*. Реална постановка: Спрямо покояща се система К е налице удвоено количество движение на система К".

2.2*. Огледална постановка: Спрямо „покояща се система“ K' е налице удвоено количество движение на система K'' .

Както се вижда, системи K' и K'' от огледалната постановка 2.2* вече са противопоставени, и то точно като системи K и K'' от реалната постановка 2.1*. Сиреч, трябва да се съгласим, че системи K' и K'' от огледалната постановка 2.2* не са онези две системи K' и K'' от реалния случай 1.3 с трите системи (ако иска да бъде обективен, наблюдател K' трябва да игнорира своите възприятия за покой на система K' и да извърши измервания, при които във всички случаи неизменно ще получава: $x'=x''$, $t'=t''$, т.е. ще установява липса на условия за Лоренцови трансформации).

Специалната теория обаче не признава никакви огледални движения (образи и картини). За нея всяко движение е реално и, в този смисъл, постановката с инерциални системи K' и K'' е една единствена – това е постановка 2.2*, вземана за напълно реална. Така в този пункт Теорията изпада в състояние на раздвоеност – приема огледалната картина с противоположния статут на системите за действителна, като в същото време ни уверява, че те си остават все така равноправни, имайки предвид условността на тяхното префасониране, отбелязана с кавичките на „покояща се система“. Излиза, че движеща се система K'' се отнася към условно покояща се система K' точно както се отнася и към реално покояща се система K . Или между условно покояща се система K' и реално покояща се система K няма разлика. Те са тъждествени, са една и съща покояща се система.

Ясно е, че образите на система K' като движеща се и като условно покояща се са диаметрално противоположни и няма как да се съвместят в едно крайно решение. И понеже, все пак, става въпрос за наука, а не за магьосничество, трябва да се вземе страна, да се отиде към еднозначност: система K' или е движеща се, равноправна на система K'' , или е покояща се, тъждествена на K и противоположна на K'' . Теорията, разбира се, е в пълно неведение по тази стриктна логика на разграничаване на нещата. Тя, знаем, стои на позицията, че всички възприятия на наблюдателя и само те са истинни, при което изобщо не подозира, че нейните възгледи и схващания са изправени пред избор. Търсейки обаче да облече своите идеи и представи в математическа форма, без да знае, извършва този избор, тъй като в него, незабележимо за мисълта, се намесва математиката.

Математиката е обективен фактор. Тя не знае какво е условност на статута на системите, не разбира от каквито и да е уговорки, извършващи се в сферата на Съзнанието. Нейните правила не могат да се съобразяват с човешките усещания и криволиците на мисловния процес. Съответно, математиката няма представа какво означават кавичките на „покояща се система“. В тази връзка, когато Теорията подаде на математичния апарат

равноправните системи K' и K'' от реалния случай 1.3, същият бездействия...защото не е налице взаимоотношения, което да обработи и предаде във вид на уравнения-трансформации. И обратно, когато Теорията предложи двете фиктивно противостоящи системи K' и K'' от огледалната постановка 2.2*, математическият апарат приема различието за действително, за реално съществуващо, поради което веднага се задейства и извежда уравненията, наречени Лоренцови трансформации. Или, казано в прав текст, във втория случай математиката автоматично изтрива кавичките от „покояща се система“, с което изхвърля всички релативни уговорки и започва да работи по схемата с открито противопоставяне „система в покой-система в движение“. От тази антирелативна (по-точно, анти на съвременния релативизъм) постановка и само от нея извежда Лоренцовите трансформации.

Както вече много добре знаем и многократно демонстрирахме, Специалната теория изобщо не вниква в тези подробности. Тя не дели възприятията на наблюдателя на действителни и огледални. За нея всичко е едно реално поле за действие, в което маневрите на сто и осемдесет градуса са съвсем безобидни. В този смисъл, не си дава сметка, че Лоренцовите трансформации фиксират по необратим начин системи K' и K'' като неравноправни. Че същите системи повече не могат да се третират като абсолютно тъждествени...защото, ако се отиде към такова, един вид, уеднаквяване на противоположности, би се получил смехотворен фарс – системи K' и K'' трябва да са едновременно и тъждествени, и различаващи се.

Ставаме обаче свидетели и на подобна „научно обоснована“ операция. За да се върне на Принципа на относителност, Теорията тръгва да поставя знак на равенство между вече утвърдените като различни системи K' и K'' , при което прави на пух и прах логиката и математиката. В резултат издига неразбираемото, необснимото, но прието за нормално и прославило се твърдение, че от двете противоположни гледни точки ще се регистрират едни и същи ефекти: на ефект „скъсяване“ обратно ще отговаря пак ефект „скъсяване“, на ефект „забавяне“ обратно ще отговаря пак ефект „забавяне“ и т.н. чудо след чудо, които вече е безсмислено да разнищваме и коментираме.

По причина прекомерния си субективизъм, Специалната теория се явява смесица от революционни иновации и наслоени стари представи, в която новото влиза в остър конфликт със старото, поради невъзможност за естествена симбиоза между тях. Конфликт, който авторът съвсем нормално не забелязва, тъй като се намира вътре в него, всецяло обзет от релативната лексика в широкия смисъл на думата. Същото се отнася и за другите теоретизации от онзи период – за тях отклоненията и заблудите са характерна черта, а не

някакви злощастни случайности. При това, с времето революционните им страни изчерпват позитивния си заряд и те, изживели своя апогей, тръгват към упадък...няма го елементът на сблъсък между противоположни гледни точки.

Всъщност, както вече изяснихме, противопоставяне не липсва, но то се игнорира от следващите поколения учени, които, против всякакви норми на академизма, налагат безцеремонна закрила над изказаните в началото възгледи и заключения, започвайки да вярват, че съумяват да разбират неразбираемото, да си обясняват необяснимото и превръщайки така заученото в догма. Оттук нататък новите идеи вървят към все по-фалшиво звучене. Поради изкуствено дългото им задържане без критика, негативното в тях взема превес, за да се окажат в един момент в положението на стържеща спирачка на прогреса. Уверено и открито можем да твърдим, стъпили здраво на земята, че, с времето, физичните теории постепенно са се превърнали в своеобразна релативно-квантова магия или, с напълно заслужено заостряне на иронията, в релативно-квантова фантасмагорика.

В тази връзка, тъй като дефектите засягат самия скелет на стартовите разработки, значителна част от физическото знание трябва да се преосмисли и пренапише. Но вече задълбочено, с вслушване в гласа на разума до степен физическите разсъждения да станат синоним на разумното мислене.

Справки

1. А. Эйнштейн – К электродинамике движущихся тел, 1905.
<http://path-2.narod.ru/02/03/kedt.pdf>
(А. Эйнштейн. Собрание научных трудов. М.: Наука, 1965. Т. 2, с.243).